

έρμος

έρμος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. έρημος]. **1.** που είναι μόνος, εγκαταλελειμμένος: «απ' τη μέρα που πέθανε η γυναίκα του, ζει έρμος, γιατί δεν είχαν παιδιά». (Λαϊκό τραγούδι: *στον γιαλού τα βοτσαλάκια κάθονται δυο καβουράκια, έρμα παραπονεμένα κι όλο κλαίνε τα καημένα*). **2.** εκφράζει συμπάθεια για πονεμένο, για δυστυχημένο άτομο ή για κάτι που προξενεί πόνο: «βρε, τον έρμο, είχε τα βάσανα και του 'ρθαν κι άλλα!»· βλ. και λ. έρημος·

- ο φόβος φυλάει τα έρμα, βλ. λ. [φόβος](#)·

- τι έχουν τα έρμα και ψοφάν; Με τον ήλιο τα βγάζω με τον ήλιο τα μπάζω, βλ. λ. [ήλιος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας